

Sarja Anneli (2000). **Dialogioppiminen ryhmä ja yksilötasoilla hoitotyön kontekstissa**
- Artikkelissa dialogioppimista on tulkittu hoitotyön oppimisen ja opettamisen erilaisissa käytänteissä. Käsitys dialogista perustuu Bahtinin puheen teoriaan, jossa näkökulmien vastakkaisuutta pidetään dialogin syntymisen ehtona. Käsitys oppimisesta perustuu kontekstuaaliseen näkemykseen, jossa oppimisen kohteeksi rajataan arkitodellisuus ja sieltä nousevat ongelmat. Koska arjen ristiriitaiset käytänteet kiinnittyvät erilaisiin ajattelu- ja toimintamalleihin, puheesta on etsitty historiallisia ääniä, vakiintuneiksi muodostuneita hoitamisen ja oppimisen muotoja. Tarkoituksena on ollut selvittää, millaisten dialogien avulla näistä erilaisista äänistä rakennetaan jaettua ja yksilöllistä tietämystä. Analyysimenetelmän avulla löytyi kaksi dialogioppimisen tapaa: kriittinen ja reflektiivinen dialogi. Näistä kehittyneemmässä, kriittisessä dialogissa vastakkaisia näkökulmia ei pyritty sulauttamaan toisiinsa, vaan käytettiin hyväksi ongelman monitasoiseen tarkastelemiseen. Reflektiivisen dialogin avulla jaettua tietämystä pyrittiin sitä vastoin tuottamaan yhdistämällä ryhmän jäsenten erilaisia näkökulmia toisiinsa.

Sarja Anneli (2000). **Individual and Group Dialogue Learning in the Care Professions**
- The author uses an unusually wide interpretation of dialogue learning in her discussion of different practices of learning and teaching within care professions. The concept of dialogue is here based on Bakhtin's theory of speech, where opposing views are seen as a prerequisite for dialogue. The idea of learning is based on a contextual viewpoint where everyday reality and problems arising from it are defined as the target of learning. Since the sometimes conflicting practices of the everyday are connected to different models of thinking and action, the author has looked at speech in her search for historical voices, or forms of care and learning which have become established. Her goal has been to identify the kinds of dialogue which turn these different voices into shared and individual knowledge. The analysis identified two forms of dialogue learning: critical and reflective dialogue. The more developed of these, critical dialogue, did not attempt to merge the opposing viewpoints but utilized them for studying the problem on many levels. Reflective dialogue, in turn, attempted to produce shared knowledge by combining differing viewpoints held by the group members.